

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9239

гр. София, 27.11.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в закрито заседание на 27.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

като разглежда дело номер **11329** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39, ал. 2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по искова молба на В. Б. Н. от [населено място] против Националната агенция за приходите /НАП/ за обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за причинени неимуществени вреди, вследствие на неизпълнение в достатъчна степен на задължението по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27. 04. 2016 г., ведно със законната лихва от 15. 07. 2019 г. до окончателното изплащане.

С разпореждане от 23. 10. 2019 г. производството е оставено без движение, като на ищцата са дадени конкретни указания за уточняване на претенцията, които са изпълнени в определения срок.

Съдът, след като се запозна с материалите по делото, намира, че исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото – прекратено, поради следните съображения:

Според чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент /ЕС/ 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД, в производството по ал. 1 физическото лице може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора. Анализът на разпоредбата на чл. 39 от ЗЗЛД води до извод, че искането за обезщетение е допустимо, само ако е предявено едновременно със или след подадена жалба срещу действия или актове на администратора на лични данни, с които се нарушават правата му по Регламент /ЕС/ 2016/679 и по ЗЗЛД.

В случая от обстоятелствената част и от петитума на исковата молба е видно, че се

претендира единствено обезщетение за причинени неимуществени вреди, а не се обжалват като незаконосъобразни конкретни действия и/или актове на ответника, изразяващи се в предоставяне на неправомерен достъп и разпространение на личните данни. В исковата молба не се иска установяване на релевантните факти от значение за преценката на съда дали е нарушаване на индивидуалните права на ищцата, нито пък се иска изрично отмяна на незаконосъобразни действия и/или актове на администратора по предоставяне на личните й данни. Искът за присъждане на обезщетение по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД задължително трябва да е последващ жалба срещу конкретни действия и/или актове на администратора, с които се нарушават правата по Регламент /ЕС/ 2016/679 и по ЗЗЛД. В конкретния случай обаче производство по чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД с оспорване на действията и/или актовете на администратора на лични данни не е инициирано.

Производството по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД е специално, като абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на иска е наличието на обжалване на административен акт или действия на администратора по чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД. В тази насока е и съдебната практика, обективирана в Решение № 2715/25. 02. 2014 г. по адм. д. № 9786/2013 г. на ВАС, Определение № 1581 от 02. 02. 2011 г. по адм. д. № 1000/2011 г., II отд. на ВАС, Определение № 16266 от 27. 12. 2018 г. по адм. д. № 14933/2018 г. на ВАС.

Липсата на сезиране на съда по реда на чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД прави иска по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД недопустим, поради което исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото да се прекрати.

Дори да се приеме, че предвид липсата на жалба по чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, производството следва да протече по реда на чл. 203 и сл. от АПК, в каквато насока е и Определение № 14633/ 31. 10. 2019 г. по адм. дело № 12452/ 2019 г. по описа на ВАС, то исковата молба отново следва да бъде върната, поради следните съображения:

На първо място, искът не може да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Посочената разпоредба предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В случая действията на НАП спрямо ищцата не са по конкретно административно правоотношение – съответно не са при или по повод на изпълнителна дейност на агенцията спрямо ищеца, а са в рамките на общото задължение на НАП като администратор на лични данни да обработва всички лични данни, които съхранява, в съответствие с нормативните изисквания за защитата им.

Дори да се приеме, че осъществяваната от администратора на лични данни дейност по обработване на лични данни представлява по съществото си административна дейност, то отново искът следва да бъде оставен без разглеждане, поради следните съображения:

Съгласно чл. 204 от АПК, за да е допустим иск за обезщетение, следва да е налице предварително отменен по надлежния ред административен акт или искът за обезщетение да е предявен заедно с оспорването на административния акт, а ако се претендират незаконосъобразни действия или бездействия, то изрично следва да има искане /петитум/ за установяване на тяхната незаконосъобразност. Вярно е, че съгласно чл. 203, ал. 4 от АПК незаконосъобразността на действието или

бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението, но посочената разпоредба не вменява служебно задължение на съда да изследва въпроса за наличие на незаконосъобразно действие/бездействие, ако не е направено искане в тази насока от ищеца.

В петитума на исковата молба се иска обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за причинени неимуществени вреди, вследствие на неизпълнение в достатъчна степен на задължението по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27. 04. 2016 г. Няма искане обаче да се установи незаконосъобразно бездействие от страна на Националната агенция по приходите в качеството му на администратор на лични данни. Предвид диспозитивното начало на исковия процес, съдът не може да се произнесе извън това, с което е сезиран, тъй като би постановил решение "свръх петитум", което е недопустимо. Едва при надлежно сезиране /каквото в случая липсва/ съдът е длъжен да установи дали е налице твърдяно действие, респ. бездействие, съставлява ли то елемент от изпълнително-разпоредителната дейност на администрацията, законосъобразно ли е или не, претърпял ли е ищецът вреди и налице ли е пряка причинна връзка между действието, респ. бездействието и вредите /. В този смисъл е Определение № 15421 от 17. 12. 2014 г. на ВАС по адм. д. № 15417/2014 г.

Предвид това, исковата молба следва да бъде върната на основание чл. 130 от Гражданския процесуален кодекс, приложим във връзка с чл.144 от АПК, а производството по делото следва да се прекрати.

По изложените съображения Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

О П Р Е Д Е Л И :

ВРЪЩА исковата молба на В. Б. Н. от [населено място] против Националната агенция за приходите /НАП/ за обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за причинени неимуществени вреди, вследствие на неизпълнение в достатъчна степен на задължението по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27. 04. 2016 г., ведно със законната лихва от 15. 07. 2019 г. до окончателното изплащане.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 11329/ 2019 г. по описа на Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от определението на основание чл. 138 от АПК да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

/Полина Величкова/